

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

זֵהָר חֻדָּשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל' - חלק י"ז

קונטרס 887

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מְרַדְכִי שְׂרַעֲבִי זִיע"א, כִּי לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ וְקִבְלָה שְׁעָה אַחַת בְּשַׁבַּת שָׁנָה לְלַמּוֹד 75 שָׁנִים בִּימֹת הַחַל! וּמִנֵּן "הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ" הוּא גִימְטְרִיא "תּוֹרָה חֲבִיבָה", "בֵּן דָּוִד מְשִׁיחַ צְדָקָה", "ה' עֲלִיוֹן עַל כָּל הָאָרֶץ", "וְיִתְבּוֹנְנוּ חֲסָדֵי ה'", "וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ". וּבִפְרָט בְּשָׁנָה הַזֹּאת – ה"תש"ע – כְּמִנֵּן "אוֹר חֲדָשׁ עַל צִיּוֹן". יְשׁוּטְטוּ רַבִּים וְתִרְבֶּה הַדַּעַת כַּמִּים לִים מְכַסִּים בְּכָל פְּרָד"ס הַתּוֹרָה.

וּאֶפְרַיִן נְמַטְיָה לְהַאי גְבָרָא רַבָּא וְיִקְרֵא הָרַב הַגָּאוֹן מְעוֹז וּמַגְדוֹל מְזֻכָּה הַרְבֵּים, אֲשֶׁר אֹתָהּ נִפְשׁוּ לְפַעַל גְּדוּלוֹת וּנְצוּרוֹת מִזִּי קֶדֶשׁ הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ לְעַם קְדוֹשׁ. וְאֶמִּינָא אִישׁר חִילָה לְאוֹרֵיתָא בְּאֲשֶׁר הַשֵּׁם אֲתוּ. וְהִנְנוּ לְבָרֵךְ מְבָרֵךְ שְׁחַפֵּץ הַשֵּׁם בְּדוֹ יִצְלַח. תִּרְבַּ גְּדֻלְתּוֹ, יִפְצוּ מְעִינֹתָיו חוֹצָה לְהַגְדִּיל פְּרָד"ס הַתּוֹרָה וּלְהַאֲדִירָה.

וְנִזְכֶּה כָּלְנוּ בְּסִיעֵתָא דְשְׁמַיָא שְׁכָל לַמּוֹדֵינוּ יְהֵא לְהַקִּים שְׁכִינְתָא מְגֻלוֹתָא בְּקִרְוֹב, אִם הַבְּנִים שְׁמַחָה, בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

בְּבִרְכַת הַתּוֹרָה:

אֲבָרְהִם מְרַדְכִי יִצְחָקִי – הַחוּנָה פַּה פּוֹרַת

(מִסְפָּר מְאוֹרוֹת הַזֶּהר – אֲגֻרוֹת הַזֶּהר – אֲגֻרַת ד')

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

והמשכילים יזהרו פזוזה דר הרקיע

גדולי ישראל והזוהר

בו נלקט מודעתם והשקפתם של גדולי ישראל
על לימוד הזוהר הקדוש והתיקונים וחכמת האמת

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

עיד ויקדיש מין שימיא ניהוית - כיי לא תש-כיה מפיי זרעו

שכט שנת תש"ע לפ"ק - עה"ק בית שמש תובכ"א

מיִשְׁרִים אַהֲבוּךְ, מִיִּשְׁרִים - אוֹתָן
שָׂאֵר הָאוֹתִיּוֹת שֶׁנִּשְׁאָרוּ. וּמִי הֵם?
מִנְצַפִּיךְ. שְׂאִין בְּכֹל הָאוֹתִיּוֹת
שֶׁנִּקְרְאוּ מִיִּשְׁרִים פָּרַט לְאַלֶּה.
וְאֵלּוּ שֶׁנִּכְפְּלוּ מִיִּשְׁרִים, אֵלּוּ
בְּאֵלּוּ, מ' בֶּס', נ' בֶּן, צ' בְּי, פ'
בְּי, כ' בְּי. אֵלּוּ מִיִּשְׁרִים אֵלּוּ
עַם אֵלּוּ, וְזֶה עִם זֶה.

שְׂהָרֵי עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת
כְּלוּלוֹת בִּי. אוֹתָם שֶׁנִּשְׁאָרוּ,
שֶׁהֵם מִיִּשְׁרִים, אַהֲבוּךְ לְהַכִּלֵּל
עִמָּךְ בְּאוֹתָם עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם
אוֹתִיּוֹת.

הַמִּיִּשְׁרִים הֵלְלוּ הֵם אוֹתִיּוֹת
טְמִירוֹת גְּנוּזוֹת בְּתוֹךְ הַעוֹלָם
הַעֲלִיּוֹן, וְכִשְׁנִגְנוּ הָאוֹר הָרִאשׁוֹן,
נִגְזְזוּ הָאוֹתִיּוֹת הֵלְלוּ. וְהִנֵּה מִפִּיר
אוֹתָן אָדָם. אַחַר שֶׁאָדָם חָטָא,
נִגְזְזוּ כִּמוֹ מִקְדָּם, עַד שֶׁבָּא
אַבְרָהָם וְהַפְּרִין בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ
שֶׁשֶּׁרְתָה עֲלָיו.

אַחַר כֵּן הוֹרִישׁוּ לְיִצְחָק, שֶׁכְּתוּב
(בראשית כה) וַיִּתֵּן אַבְרָהָם אֶת כָּל
אֲשֶׁר לוֹ לְיִצְחָק. יִצְחָק הוֹרִישׁוּ
לְיִצְקָב, יִצְקָב הוֹרִישׁוּ לְיוֹסֵף. כִּיּוֹן
שֶׁמֶת יוֹסֵף וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ
בְּגִלוּת, נִגְנְזוּ הָאוֹתִיּוֹת, וְהִסְתַּלְקוּ
כִּמוֹ מִקְדָּם.

עַד שֶׁעֲמַדוֹ עַל הַר סִינַי וְנִמְסְרָה
תּוֹרַת יִשְׂרָאֵל, הִתְגַּלְּוּ הָאוֹתִיּוֹת,
וְיִשְׂרָאֵל הָיוּ מִפִּירִים אוֹתָן עַל
בְּרִיָּה, בְּסוּד הַשְּׂמוֹת הַחֻקִּים,
עַד שֶׁחָטְאוּ. כִּיּוֹן שֶׁחָטְאוּ, כְּתוּב
(שמות לב) וַיִּתְנַצְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
עֵדִים. וְהִנֵּה מִפִּיר אוֹתָם מִשֶּׁה
וַיְהוּשֻׁעַ וְשִׁבְעִים זְקֵנִים, וּבָהֶם
נִכְנְסוּ לְאַרְצָן.

כִּיּוֹן שֶׁנִּכְנְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְהִתְגַּלְּהָה
הַשִּׁיר הַזֶּה, נִחְקְקוּ הָאוֹתִיּוֹת הֵלְלוּ
בְּעֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת, סוּד
בִּי, וְהִיגְנוּ מִיִּשְׁרִים אַהֲבוּךְ.
וּכְתוּב (תהלים עט) אַתָּה כּוֹנֵנֶת
מִיִּשְׁרִים. (שיר ז) וְחִכְפָּךְ כִּיּוֹן הַטּוֹב
הוֹלֵךְ לְדוּדֵי מִיִּשְׁרִים. כָּלֵם בְּסוּד

מִיִּשְׁרִים אַהֲבוּךְ, מִיִּשְׁרִים: אֵינּוֹן שָׂאֵר אֶתְוֹן
דְּאִשְׁתָּאֲרוּ. וּמֵאֵן אֵינּוֹן. מִנְצַפִּיךְ.
דְּלִית בְּכֹל אֶתְוֹן דְּאִיקְרוֹן מִיִּשְׁרִים, בַּר אֵלִין.
וְאֵינּוֹן דְּאִתְכַּפְּלוּ מִיִּשְׁרִים אֵלִין בְּאֵלִין, מ' בֶּס',
נ' בֶּן, צ' בְּי, פ' בְּי, כ' בְּי. אֵלִין מִיִּשְׁרִים
אֵלִין בְּאֵלִין, וְדָא בְּדָא.

דְּהָא עֲשָׂרִים וּתְרִין אֶתְוֹן כְּלִילָן בִּי, אֵינּוֹן
דְּאִשְׁתָּאֲרוּ דְּאֵינּוֹן מִיִּשְׁרִים, אַהֲבוּךְ
לְאִתְכַּלְלָא עִמָּךְ, בְּאֵינּוֹן עֲשָׂרִין וּתְרִין אֶתְוֹן.
אֵלִין מִיִּשְׁרִים, אֵינּוֹן אֶתְוֹן טְמִירִין גְּנוּזִין גּוֹ
עֲלֵמָא עֵילְאַה. וְכַד אִתְגְּנוּזוּ אוֹר קְדָמָאָה,
אִתְגְּנוּזוּ אֶתְוֹן אֵלִין. וְהוּהוּ יָדַע לוֹן אָדָם. בְּתַר
דְּחָטָא אָדָם, אִתְגְּנוּזוּ כְּמִלְקָדְמִין. עַד דְּאִתָּא
אַבְרָהָם וַיָּדַע לוֹן בְּרוּחַ קוֹדֶשָׁא דְשִׂרְתָה עֲלֵיהּ.

לְבַתַּר אוֹרִית לוֹן לְיִצְחָק, דְּכְתִיב, (בראשית כה ה)
וַיִּתֵּן אַבְרָהָם אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ לְיִצְחָק.
יִצְחָק אוֹרִית לוֹן לְיִצְקָב. יִצְקָב אוֹרִית לוֹן
לְיוֹסֵף. כִּיּוֹן דְּמִית יוֹסֵף, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ
בְּגִלוּתָא, אִתְגְּנוּזוּ אֶתְוֹן, וְאִסְתַּלְקוּ
כְּמִלְקָדְמִין.

עַד דְּקִיּוּמוֹ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְסִינַי, וְאִתְמַסְרַת
אוֹרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, וְאִתְגַּלְּוּ אֶתְוֹן, וְהוּוּ
יִשְׂרָאֵל יָדַעִין לוֹ עַל בְּרִירוֹ דְלֵהוֹן, בְּרִזָּא
דְשִׁמְהוֹן גְּלִיפִין. עַד דְּחָטְאוּ. כִּיּוֹן דְּחָטְאוּ,
כְּתִיב (שמות לג ו) וַיִּתְנַצְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֵדִים.
וְהוּהוּ יָדַע לוֹן מִשֶּׁה וַיְהוּשֻׁעַ וְשִׁבְעִים זְקֵנִים,
וּבְהוּ עָאֵלוּ לְאַרְעָא.

כִּיּוֹן דְּאִתְבְּנֵי בֵּי מִקְדָּשָׁא, וְאִתְגַּלְּי שִׁיר דָּא,
אִתְגַּלְּפוּ אֵלִין אֶתְוֹן, בְּעֲשָׂרִין וּתְרִין
אֶתְוֹן, רְזָא בִי, וְהִיגְנוּ מִיִּשְׁרִים אַהֲבוּךְ.
וּכְתוּב, (תהלים עט ד) אַתָּה כּוֹנֵנֶת מִיִּשְׁרִים. וְחִכְפָּךְ
כִּיּוֹן הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי מִיִּשְׁרִים.
כְּלָהוּ בְּרִזָּא דְאֵלִין אֶתְוֹן, אֵינּוֹן דְּאִיקְרוֹן

האותיות הללו, אותם שנקראים מישרים. והאותיות הללו הם פתרים גנוזים בתוך העולם הבא, וכלם נביעה אחר נביעה תוך הממשכה במקיקת הסודות של השמות הקדושים, במקיקת זכר ונקבה להסכים יחד, שהרי אין ככל האותיות הסכמה אלו עם אלו להיות זה עם זה, פרט לאלו. עוד מישרים, אלו יה, שאהבתם לו, והם הסכמת הכל, וברצון אחד לו. ועל זה משכני לגביה, להיות עמך, שהרי האותיות הקדושות העליונות הן יה. מתחבר עמהם ו', והוא השם הקדוש העליון. ה' שיושבת פתחיו, ואין לה מעצמה כלום, תשוקתה לעלות אליו, להתחבר עמו. ואין עולה אלא ברשות, והיא אומרת משכני, להיות עמך בחבור אחד.

הביאני המלך חדריו, והתקין אותי בכל מיני תקונים, ביפי עליון, כדי להיות אצלך. ועל זה נגילה ונשמחה בך, אני וכל תקוני, כשאהיה אצלך בחבור אחד.

נזכרה דידך, כמו שנאמר, נרוה לכל אחד ואחד, ונשמח אותם מאותו הין שמשמח את הכל, ולא נפסיק מלשמח אותם, שהרי מישרים אהבוך. ולא יפסיקו לתת לך, הואיל והם אהבוך, לתת לך, ולהריק בך, ולהאיר לך.

אמר רבי שמעון, אם נזח לפני מר, הרי פתוב (תהלים טז) אפה כוננת מישרים. אם הם יה, מי יכול לתקן אותם פרט לעתיק כל העתיקים שאינו ידוע כלל, והוא שלא נודע, טמיר וגנוז, לא נקרא אפה, ואיך אמר וכתוב אפה כוננת מישרים?

אמר לו, הרי נתבאר שאין דייקן לאותיות בהתגלות שלהם, עד

מישרים. ואלין אתוון, פתרין גניזין גו עלמא דאתי אינון. וכו' והו' נביעו ב'ת' נביעו גו מחשבה, בגליפו דרזין דשמ'הן קדישין, בגליפו דכ'ר ונוקבא, לאסתכמא פחדא, דהא לית בכל אתוון אספמותא אלין באלין למהוי דא בדא, בר אלין.

הו. מישרים, אלין י"ה, דרחימו דלהון לגבי ו', ואינון אספמותא דכלא, וברעותא חדא לגבי ו'. ועל דא, משכני לגביה, למהוי עמך, דהא אתוון קדישין עילאין אינון י"ה, אתחבר עמהון ו', ואיהו שמא קדישא עילאה. ה' דיתבא תחותיה, ולית לה מגרמה כלום, תיאובתה דידה לסלקא לגביה, לאתחברא בהדיה, ולא סלקא אלא ברשו, ואיהי אומרת משכני, למהוי בהדך בחיבורא חדא.

הביאני המלך חדריו, ואתקין לי בכל זיני תיקונין, בשפירו עילאה, בגין למהוי לגבך. ועל דא נגילה ונשמחה בך, אנא וכל תיקוני, כד אהא לגבך בחיבורא חדא.

נזכרה דודיך, כמה דאיתמר, נרווי לכל חד וחד, ונחדי לון מההוא זין דחדי פולא, ולא נפסוק מלמחדי לון, דהא מישרים אהבוך. ולא יפסקון למיתן לך, הואיל והם אהבוך, למיתן לך, ולא ארקא בך, ולא אנהרא לך.

אמר רבי שמעון, אי ניחא קמי דמר, הא כתיב, אפה כוננת מישרים. אי אינון י"ה, מאן יכיל לאתתקנא לון, בר עתיקא דכל עתיקין, דלא ידיע כלל, וההוא דלא אתידיע, טמיר וגניז, לא אקרי אפה, והיכי קאמר וכתוב אפה כוננת מישרים.

אמר ליה, הא אתמר דלית דיוקנא לאתוון בגלימו דלהון, עד דנפקי לבר, פיון

שיצא את החוצה. כִּינן שְׂצֵאוֹ,
הַתְּגַלְמוֹ וְנִתְקַנּוּ לְהַקְרֵא בְּהֶם
בְּאוֹתָן הַאוֹתוֹת הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא. וּמִשׁוֹם כֶּף, אֵתָה כּוֹנֵנֶת
מִיִּשְׂרָאֵל. כִּינן שְׁמִינְעִים לְאוֹתוֹ
מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא אֵתָה, אֲזִי הַתְּתַקְנּוּ
מִיִּשְׂרָאֵל.

וְעַל זֶה הַתְּשׁוּקָה לְהַתְּחַבֵּר עִם
אוֹתָן הַאוֹתוֹת, שְׂיִהְיֶה הַכֹּל שֵׁם
שֶׁלֶם, וְעַד שֶׁהַתְּתַקְנּוּ הַצְּדִידִים
הַלְלוּ שְׁלֹה, אֵינָה מִתְּחַבֵּר עִם
שְׂאֵר הַאוֹתוֹת, שְׂיִהְיֶה הַכֹּל שֵׁם
שֶׁלֶם.

וְעַל זֶה הִיא אוֹמֵרֶת בִּיפִי תְּקוּנִיָּה,
מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה, הֲרִי הִיא
וְצִדִּיָּה. הִבִּיאֵנִי הַמְּלֶךְ תְּדַרְיִו
נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה, הֲרִי הִיא וְצִדִּיָּה.
כּוֹשֵׁם שֶׁהִיא הַתְּתַקְנָה בִּיפִי
תְּקוּנִיָּה לְהַתְּחַבֵּר, לְהִיּוֹת שֵׁם
שֶׁלֶם בְּחִבּוּר אֶחָד. שְׁכַשְׁעוּלָה, אֲזִי
הוּא שֵׁם שֶׁלֶם, סוּד הַשֵּׁם יְהו"ה
אֱלֹהִים.

וְאֵם תֹּאמַר, הֲרִי כְּשַׁעוּלָה
לְהַתְּחַבֵּר, אֲזִי הִיא שֵׁם שֶׁלֶם
יְהו"ה, וְלֹא יוֹתֵר, אֵיפֶה הוּא
הַסוּד שֶׁל אֱלֹהִים? אֵלֶּא כְּשֶׁהַשֵּׁם
בְּשִׁלְמוֹת, אֲזִי נִכְלָלֶת מֵעֵלָה
וּמִטָּה. לְמַעַל בְּשֵׁם שֶׁל יְהו"ה,
וּלְמִטָּה בְּשֵׁם שֶׁל אֱלֹהִים, וְאֲזִי
נִשְׁלַמֶת בְּכֹל.

כְּתוּב (מלכים-א ב) וְהַמְּלֶךְ שְׁלֹמֹה
בְּרוּךְ. לְמָה נִקְרָא כֶּף? אֵלֶּא
וְהַמְּלֶךְ שְׁלֹמֹה - הַמְּלֶךְ שֶׁהַשֵּׁלֹם
שְׁלוֹ. שֶׁהֲרִי בְּכֶמֶה מְקוּמוֹת כְּתוּב
סָתֵם הַמְּלֶךְ, וְלֹא כְּתוּב הַמְּלֶךְ
שְׁלֹמֹה. אֵלֶּא הַמְּלֶךְ סָתֵם, עַל בֵּית
דָּוִד הוּא אֶמֶר. הַמְּלֶךְ שְׁלֹמֹה -
עַל הַמְּלֶךְ שֶׁהַשֵּׁלֹם שְׁלוֹ הוּא
אֶמֶר.

בְּרוּךְ - שֶׁהֲרִי אֲזִי נִבְיַעַת הַבְּרִכּוֹת
לֹא הָיוּ פּוֹסְקִים לְמַעַל וּלְמִטָּה.
בְּרוּךְ - שֶׁכֹּל הַבְּרִכּוֹת נּוֹבְעוֹת
מִשֵּׁם שֶׁיִּתְּבַרְכוּ כֹּל הַעוֹלָמוֹת,
וְכָל הַאוֹתוֹת מְאִירוֹת כִּינן בְּשִׁלְמוֹת אַחַת.

דְּנַפְקֵי, אֲתַגְּלִימוּ וְאֲתַתְּקֵנוּ, לְאֲתַקְרֵי בְּהוּ
בְּאֵינּוֹן אֲתוֹן קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְגִין כֶּף,
אֵתָה כּוֹנֵנֶת מִיִּשְׂרָאֵל. כִּינן דְּמִטּוֹ לְהִיּוֹא אֲתֵר
דְּאֲקֵרֵי אֵתָה, כְּדִין אֲתַתְּקֵנוּ מִיִּשְׂרָאֵל.

וְעַל דָּא תִּיאוּבְתָא לְאֲתַחְבְּרָא בְּאֵינּוֹן אֲתוֹן,
לְמַהוּי כּוֹלָא שְׁמָא שְׁלֵם, וְעַד דְּאֲתַתְּקֵנוּ
אֵינּוֹן סִטְרִין דִּילָהּ, לֹא אֲתַחְבֵּרֶת עִם שְׂאֵר
אֲתוֹן, לְמַהוּי כּוֹלָא שְׁמָא (דף 99 ע"א) שְׁלֵם.

וְעַל דָּא אֵיחִי אֶמְרַת בְּתִיקוּנֵי שְׂפִירָהָ, מְשַׁכְּנֵי
אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה, הִיא אֵיחִי וְסִטְרָהָ. הִבִּיאֵנִי
הַמְּלֶךְ תְּדַרְיִו נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה, הִיא הִיא
וְסִטְרָהָ.

בְּגִין דְּאֵיחִי אֲתַתְּקֵנֶת בְּשְׂפִירוֹ תִּיקוּנָהָ,
לְאֲתַחְבְּרָא, לְמַהוּי שְׁמָא שְׁלֵם
בְּחִיבּוּרָא חָדָא. דְּכַד סְלֵקָא, כְּדִין אֵיחִי שְׁמָא
שְׁלֵם, רְזָא דְשְׁמָא יְהו"ה אֱלֹהִים.

וְאִי תִּימָא, הִיא כַּד סְלֵקָא לְאֲתַחְבְּרָא, כְּדִין הוּא
שְׁמָא שְׁלֵם יְהו"ה, וְלֹא יִתִּיר, אֲזִי הוּא
רְזָא דְאֱלֹהִים. אֵלֶּא כַּד הָיוּ שְׁמָא בְּשִׁלְמוֹ,
כְּדִין אֲתַכְּלִילֶת עֵילָא וְתַתָּא, עֵילָא בְּשְׁמָא
דִּיהו"ה. לְתַתָּא בְּשְׁמָא דְאֱלֹהִים. וּכְדִין
אֲשַׁתְּלִימַת בְּכוֹלָא.

כְּתוּב, (מ"א ב מו) וְהַמְּלֶךְ שְׁלֹמֹה בְּרוּךְ. אֲמָאִי
אֵיקֵרֵי הָכִי. אֵלֶּא אֵלֶּא וְהַמְּלֶךְ שְׁלֹמֹה,
מְלִכָא דְשְׁלֹמֹה דִּילִיָּה. דְּהָא בְּכֶמֶה אֲתִירִי פְּתִיב
הַמְּלֶךְ סָתֵם, וְלֹא כְּתִיב הַמְּלֶךְ שְׁלֹמֹה. אֵלֶּא
הַמְּלֶךְ סָתֵם, עַל בֵּית דָּוִד קְאָמֵר. הַמְּלֶךְ שְׁלֹמֹה,
עַל מְלִכָא דְשְׁלֹמֹה דִּילִיָּה קְאָמֵר.

בְּרוּךְ, דְּהָא כְּדִין נְבִיעֵי דְּבִרְכָאן לֹא הָיוּ פּוֹסְקִין
עֵילָא וְתַתָּא. בְּרוּךְ, דְּכֹל בְּרִכָּאן נְבִיעִין
מִתַּמֵּן, לְאֲתַבְּרָא כֹּל עַלְמִין, וְכֹל אֲתוֹן
אֲתַנְהַרִין, כִּינן בְּחִיבּוּרָא חָדָא, בְּשִׁלְמוֹ חָד.

וְכָל הַאוֹתוֹת מְאִירוֹת

וְכַדְרִין, יִרְתָּא שְׂמָא דָּא, אֶת בְּתַרְאָה דְּבִשְׂמָא
 קְדִישָׁא, לְאַתְקַרֵּי אוּף הָכִי בְּרוּךְ.
 דְּכַתִּיב, (שם פ טו) בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי וְכוּ' דָּוִד אָבִי.
 דְּכַדְרִין בְּרוּךְ, פְּדִין כּוּלָּא אִיהוּ שְׂמָא
 שְׁלִים פְּדָקָא יְאוּת, וְכָל עֲלָמִין אַתְּפְרָכָן
 מִגּוּ מְקוּרָא דְחַיִּי. וְשְׂמָא דָּא, אִיהוּ עֵילָא
 וְתַתָּא. לְזִמְנִין לְעֵילָא, לְזִמְנִין לְתַתָּא. זְכַאִין
 אַתּוּן עֲמָא קְדִישָׁא, דְרִיזִין קְדִישִׁין עֵילָאִין
 אַתְּגַלְיִין לְכוּ.

כַּד מִתְחַבְרִין אַתּוּן דְשְׂמָא קְדִישָׁא, פְּדִין ו'
 נְחִית לְאַמְשָׁכָא ה', מִתַּתָּא לְעֵילָא, לְמַהוּי
 חִיבּוּרָא חֲדָא, וְכַדְרִין אַתּוּן דְאַלְפָּא בֵיתָא
 נְחִיתִין וְסִלְקִין. א' נְחִתָּא לְגַבֵּי ת', לְאַמְשָׁכָא
 לַה לְגַבֵּיהּ, לְאַתְחַבְרָא אֵלִין גּוּ אֵלִין. ב' סִלְקָא
 לְגַבֵּי ש', מִתַּתָּא לְעֵילָא, דְהָא אַתְּמַשְׁכַּת
 מִתַּתָּא, וּבַעֲיָא לְאַתְעַטְרָא בְּבַעֲלָהּ.

א רְזָא דָּאָת ו', דְּבַעֲי לְאַקְמָא לְכַלָּה, בְּאַלִּין
 שִׁירִין דְּאִיהִי אַתְעַרַת מִתַּתָּא, כַּד אִיהִי
 מִתְקַשְׁטָת. וְיַהִיב לַה יְדָא לְאַמְשָׁכָא לַה לְגַבֵּיהּ,
 וְאַתּוּן חֲדָאִין דָּא לְגַבֵּי דָּא. בְּשַׁעְתָּא דְּאִיהִי
 אֲמַרַת לְגַבֵּיהּ מְשַׁכְנִי, פְּדִין א' דְּאִיהוּ ו', נְחִית
 לְגַבֵּי ת', לְאַמְשָׁכָא לַה לְגַבֵּיהּ.

וּבְשַׁעְתָּא דְּאִיהִי אֲמַרַת אַחֲרִיךְ נְרוּצָה, סִלְקָא
 ב', וּמְרַהֲטָא בְּתַר ש', דְּאִיהוּ ו'.
 וְכַדְרִין עֵילָא אִיהִי גּוּ חֲדְרִי מְלֶפָא, דְּאִינוּן תְּלַת
 נְקוּדִין, וְחֲדָרִין, וְאַפְסִדְרִין לְגּוּ חֲדָרִין, דָּא
 אִיהִי אוּת ש', תְּלַת נְקוּדִין, וְאַפְסִדְרִין לְגּוּ.

וּבְשַׁעְתָּא דְּאַמְרַת נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה כְּךָ, אַתְּיָא
 ג' לְאַתְדַּבְּקָא בְּאַת ר', דְּהָא פְּדִין
 חֲדוּא וְרַעוּא בְּעַשְׂרִין וְתַרִּין אַתּוּן,
 דְּאַשְׁתַּלִּימוּ בְּאַת ג'. וְאַת ר אַתְּפְרַעָא לְגַבֵּיהּ,
 לְנִטְלָא מִנִּיהּ בְּלָא כִּיסוּפָּא כְּלָל. וְאִיהוּ
 לְאַתְדַּבְּקָא בַּהּ, וְלֶאַרְקָא בַּהּ בְּרַעוּא.

וְאִז יוֹרֵשׁ הַשֵּׁם הַזֶּה אֶת הָאוֹת
 הַחֲתוּמֵי הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ
 לְהַקְרִיא אִף כֶּךָ בְּרוּךְ, שְׂכַתוּב (שם
 ה) בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי וְכוּ' דָּוִד אָבִי.
 שְׂכַתוּב נִקְרָא בְּרוּךְ, אִז הַכֹּל הוּא
 שֵׁם שְׁלֵם פְּרָאוּי, וְכָל הַעוֹלָמוֹת
 מִתְפָּרְכִים מִתּוֹךְ מְקוֹר הַחַיִּים.
 וְהַשֵּׁם הַזֶּה הוּא מַעֲלָה וּמַטָּה.
 לְפַעְמִים לְמַעֲלָה, וּלְפַעְמִים
 לְמַטָּה. אֲשַׁרְיִכֶם הַעַם הַקָּדוֹשׁ,
 שְׂסוּדוֹת קְדוֹשִׁים עֲלִינוּמִים הַתְּגַלּוּ
 לְכֶם.

בְּאַשֶׁר מִתְחַבְּרוֹת הָאוֹתוֹת שֶׁל
 הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ, אֲזִי ו' יוֹרֵדַת
 לְהַמְשִׁיךְ אֶת ה' מִמַּטָּה לְמַעֲלָה,
 לְהִיּוֹת חֲבִירוֹ אֶחָד, וְאִז הָאוֹתוֹת
 שֶׁל אֲלֶפָּא בֵיתָא יוֹרְדוֹת וְעוֹלוֹת.
 א' יוֹרְדַת אֶל ת' לְהַמְשִׁיכָה אֵלֶיהָ,
 שְׂיִתְחַבְּרוּ אֵלָיו תּוֹךְ אֵלּוּ. ב' עוֹלָה
 לְש' מִמַּטָּה לְמַעֲלָה, שְׂהִרִי
 נִמְשָׁכָה מִמַּטָּה, וְרוּצָה לְהִתְחַבֵּר
 עִם בַּעֲלָהּ.

א' הַסּוּד שֶׁל הָאוֹת ו', שְׂרוּצָה
 לְהִקָּים אֶת הַכֹּלָה בְּשִׁירִים הַלְלוּ
 שְׂהִיא מְעוֹרְרַת מִמַּטָּה, כְּשֶׂהִיא
 מִתְקַשְׁטָת, וְנוֹתֵן לָהּ יָד
 לְהַמְשִׁיכָה אֵלָיו, וְהָאוֹתוֹת
 שְׂמַחוֹת זו לְזוֹ. בְּשַׁעֲהָ שְׂהִיא
 אוֹמְרַת אֵלָיו מְשַׁכְנִי, אֲזִי א'
 שְׂהוּא ו', יוֹרְדַת אֶל הַת'
 לְהַמְשִׁיכָה אֵלֶיהָ.

וּבְשַׁעֲהָ שְׂהִיא אוֹמְרַת אַחֲרֶיךָ
 נְרוּצָה, עוֹלָה ב', וְרוּצָה אַחַר ש',
 שְׂהִיא ו'. וְאִז הִיא נִכְסֶט לְתוֹךְ
 חֲדְרֵי הַמְּלָךְ, שְׂהֵם שְׂלֵשׁ נְקוּדוֹת,
 וְהַכְּסוּדוֹת לְתוֹךְ
 הַחֲדָרִים, זו הִיא הָאוֹת ש', שְׂלֵשׁ
 נְקוּדוֹת וְהַכְּסוּדוֹת לְפָנִים.

וּבְשַׁעֲהָ שְׂאוֹמְרַת נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה
 כְּךָ, בְּאַה ג' לְהִתְדַבֵּק בְּאוֹת ר',
 שְׂהִירִי אִז שְׂמַחָה וְרַצוֹן בְּעַשְׂרִים
 וּשְׂתִים אוֹתוֹת, שְׂנִשְׁתַּלְמּוּ בְּאוֹת
 ג', וְהָאוֹת ר' מִתְּגַלִּית אֵלָיו, לְטַל
 מִמֶּנּוּ כְּלִי בּוֹשָׁה כְּלָל. וְהוּא
 לְהִדְבֵּק בַּהּ וּלְהִרִיק בַּהּ בְּרַעוּן.

בשעה שהיא אומרת נזכירה
דדיך מיין, נזכרת שהרי הערלה
באה לתוך אותם ההמונים
לערבב שמחתה, כדי לטל חלק
בשמחת הקדש. וכשהיא רואה
אותו, שאותו הטמאה בשפולי
המקדש, אזי היא מקטינה את
עצמה, כדי לתת לו תמצית
דחוקה ונסתרת, כמו שנוכח
מתוך האבן. ואז ד' נותנת לאות
ק', והאות ק' מתפשטת בשמחה,
לטל חלק מתוך המקדש.

ועל שהכלה הזו היא קדושה,
לטמאה אין לה לתת, עושה
עצמה ד', כמי שלא נוטל בתוכה
כל כף, והיא עניה, וכף צריך.
וסימנף - (בראשית מב) ויאמר יעקב
לבניו למה תתראו. שאתם בשבע
ובעשר, הרי רשעי הארץ אצלכם.
הראו עצמכם עניים ורעבים. ועל
זה מראה עצמה בשמחה, ד'.

בשרואה, רשע זה האות ק',
שמתפשטת כמו שנוחש פושט
את זנבו, ומחזיק אותה בשמחה,
לינק מן המקדש, שאז הוא
מזדמן לערבב את השמחה בכל
מקום שרואה אותה.

ועל כן, בכל מקום של שמחה
יש להרבות צבאות, כדי שלא
יוכל לקטרג, וכך בכל מקום של
אכל יש להרבות צבאות, שהרי
הוא שם, שאין יכול לקטרג,
וישברו כחו.

בשעה הזו אומרת מישרים,
ומזכירה אות אחת מאותם
מישרים. אז יוצאת אות הזנב
החזק שמתפשט למטה חמשים
אמה. כמו שאותו המקום שהמן
נתלה בו, וזו היא האות י'. פיין
שהנחש הזה זוקף עיניו, ורואה
את אותה התליה שבאה, אז נפרד
מתוך המקדש, ובורח.

והכלה יוצאת אל אהובה,
ומעברת מהאות ד', ונכנסת

בשעתא דאיהי אַמרת נזכירה דודיך מיין,
אינדפרת דהא ערלה אתיאי גו אינון
אוכלוסין, לערבבא חדוהא, בגין למיטל
חולקא בחדווא דקודשא. וכד איהי חמת ליה,
דאחיד מסאבא בשיפולי מקדשא, פדין איהי
אזעירת גרמה, בגין למיהב ליה תמצית דחיק
וסתים, כמה דנביע מגו אבנא. וכדין ד' יהיב
לאַת ק', ואת ק' אתפשט בחדווא, לנטלא
חולקא מגו מקדשא.

ועל דכלה דא קדישא איהי, למסאבו לית לה
למיהב, עבידת גרמה ד', כמאן דלא נטיל
בגווה כל כף, ואיהי מסכנא, והכי אצטריך.
וסימניף, (בראשית מב א) ויאמר יעקב לבניו למה
תתראו. דאתון בשבעא ובעותרא, הא חייבי
ארעא גבייכו, אחזו גרמייכו מסכנין וכפינין.
ועל דא אחזיאת גרמה בחדוה, ד'.

כד חמת, חייבא דא את ק', דאתפשטא כנחש
דפשיט זנביה, ואתקיף ליה בחדווא, לינקא
מן מקדשא, דכדין איהו אזדמן לערבבא
חדוה, בכל אתר דחמי לה.

ועל דא, בכל אתר דחדווא, אית לאסגאה
חילין, בדיל דלא יכיל לקטרגא. וכל
בכל אתר דאבלא, אית לאסגאה חילין, דהא
איהו תמן, דלא יכיל לקטרגא, ויתברון
חיליה.

בשעתא דאיהי, אַמרת מישרים, ואדפרת את
חד מאינון מישרים. כדין נפקת את
תקיף זנבא פשיט לתתא, חמשין אמן. כגוונא
דההוא אתר, דהמן אזדקף ביה, ודא איהי את
י'. פיין דזקיף האי נחש עינוי, וחמא להאי
זקפא דאתי, כדין אתפרש מגו מקדשא,
ועריק.

וכלה נפקת לגביה דרחימה, ואתעברת מאת

לאות ה' ויוצאת אליו, והשמחה נשלמת מכל הצדדים, כלי קטרוג אחר וכלי ערבוביה.

כאן יש להסתפל, בשעה שאומרת משכני, הוא א', והיא ת'. ובשעה שאומרת אחריו נרוצה, היא ב' והוא ש'. ובשעה שאומרת נגילה ונשמחה בך, הוא ג' והיא ר'. ובשעה שבא הנחש, כשאומרת נזכרה דודך מיין, היא ד', ואותו המקטרג ק'. כל זה למה מתחלפות האותיות במקום למקום? הוא מתחלף באותיות אחרות, והיא מתחלפת באותיות אחרות?

א"ל, בשעה שאומרת משכני, אין אות שמושכת אותה פרט לזו א'. שהיא האות שמאירה בצד האור הראשון, סוד הימין, שהרי הימין תמיד מקרבת, ומחזיק בה להמשיכה למעלה. ומשום כך הוא א' והיא ת', שהיא מתקשטת בכל הצדדים, כדי לעלות למעלה, משפחת וחזרת להתעורר למעלה.

ובשעה שאומרת אחריו נרוצה, הרי כל אותם ההמונים הפנימיים שלה, שהם הגוף, לוקחת אליה, והיא הפית לקבל את אוכלוסיה ולהכניסם למלך, כמו שנאמר (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה וגו'. ועל זה היא ב'. והוא מתעטר בש"ן, ופוחם הדיכלות של אותם חדרי המלך, לקבל אותה ולהכניסה אליהם.

ובשעה שאומרת נגילה ונשמחה בך, הרי שמחת הצדיקים שהודמן לשמח אותה. ועל זה הוא ג' והיא ר'. התמקנה היא לבדה, ונתגלתה אליו, לטל שמחה באותו המקום, כמו אשה שמתגלית להשתמש בכעלה.

ד', ועיילא באת ה', ונפקת לגביה, וחדוה אשתלים מפל סטרין, בלא קטרוגא אחרא, ובלא ערבוביא.

הבא אית לאסתפלא, בשעתא דאמרת משכני, איהו א', ואיהי ת'. ובשעתא דאמרת אחריו נרוצה, איהי ב', ואיהו ש'. ובשעתא דאמרת נגילה ונשמחה בך, איהו ג', ואיהי ר'. ובשעתא דאתיא נחש, פד אמרה נזכרה דודיך מיין, איהי ד', והוא מקטרגא ק'. כל דא, אמאי מתחלפי אתון מאתר לאתר, איהו אתחלף באתון אחרנין, ואיהי אתחלפת באתון אחרנין.

א"ל, בשעתא דאמרת משכני, לית את דאמשיך לה, בר דא א'. דאיהי את דנהרא בסטרא דאור קדמאה, רזא דימינא, דהא ימינא מקרב תדיר, ואתקיף בה, לאמשכא לה לעילא. ובגין כך איהו א', ואיהי ת', דאיהי מתקשטא בכל סטרין, בגין לסלקא לעילא, משפחת ומהדרת לאתערא לעילא.

ובשעתא דאמרת אחריו נרוצה, הא כל אינון אוכלוסין (דף 99 ע"ב) פנימאן דילה, דאינון גופא, נטלה לגבה, ואיהי ביתא לקבלא אוכלוסיהא, ולעאלא לון לגבי מלפא. כמה דאת אמר, (תהלים מה טו) בתולות אחריה רעותיה וגו'. ועל דא איהי ב'. ואיהו אתעטר בש"ן, ופתח היכלין דאינון חדרי מלפא, לקבלא לה ולאעלא לה לגבייהו.

ובשעתא דאמרת נגילה ונשמחה בך, הא חדוה צדיקניא, דאזדמן למחדי לה. ועל דא איהו ג', ואיהי ר', אתתקנת איהי בלחודקה, ואתפרעא לגביה, לנטלא חדוה דהוא אתר, באתתא דאתפרעא לאשתמשא בכעלה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחֵל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

נֵאָמַר תִּשְׁכַּח מִפִּי זֶרַעַן

סֵפֶר הַזֹּהָר הַקָּדוֹשׁ

אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זֹטָא

- מְנוקָד -
עֲמוּד הַיּוֹמִי

הַמְחַלֵּק לְלִמּוּד חֲדָשִׁי
וְלְלִמּוּד שְׁנַתִּי 354 יְמוֹת הַשָּׁנָה

וְנִסְפָּחוּ עֲלָיו שִׁשָּׁה סְפָרִים

סֵפֶר

אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זֹטָא

הַמְחַלֵּק
לְ-354
יְמוֹת הַשָּׁנָה

מְנוקָד

הוֹצָאָה
שְׁלִישִׁית
עִם הוֹסְפוֹת

